

Pacifisme per acabar amb la guerra a Europa

Es critica als pacifistes per no tenir solucions per a la guerra. Però no és cert. La primera proposta pacifista en un enfrontament bèl·lic és aturar les hostilitats, un alto el foc. Parar la violència per passar del tauler militar al tauler de la negociació política.

Una altra proposta pacifista té a veure que en un escenari de guerra no hi ha sols militars, hi ha població civil que necessita ajuda, ser escoltada i que els seus drets siguin respectats. El pacifisme proposa ajut humanitari, fer possible l'accés lliure dels mitjans de comunicació i d'entitats de drets humans per vigilar que no es vulneri el dret internacional humanitari. Cal donar suport als civils, perquè les poblacions en escenaris de guerra són actors clau per la resolució política i social del conflicte. A través d'estratègies de resistència i lluita no violenta poden fer front l'invasor i mantenir o preparar-se per confrontar políticament la nova realitat d'ocupació i política al territori en el que viuen.

El pacifisme identifica la inviabilitat de les solucions bel·licistes als problemes polítics i proposa, sobretot, fer el possible per evitar la guerra. La prevenció és, doncs, el camp de batalla en el que cal destinar la major part dels esforços. Si no es vol la guerra amb altres països hem de generar relacions de cooperació, confiança i amistat que l'eviten. S'han de ge-

TRIBUNA
JORDI CALVO

nerar vincles humans, socials, polítics, econòmics i de bon veïnatge per allunyar la guerra. Calen menys recursos per als ministeris de defensa (o atac) i més pel ministeri d'afers exteriors i cooperació.

La construcció de la UE ha generat un marc en el que s'ha eliminat la possibilitat de fer ús de la guerra a l'interior del seu territori. El Pla de rearmament de 800 mil milions té d'alguna manera l'objectiu contrari, augmentar la militarització d'una part d'Europa per enfrontar-se a l'altra. La carrera armamentista pot convertir Ucraïna en un camp de batalla etern.

El projecte europeu de la defensa es sobretot mercantil. Es basa en injectar diners a una indústria militar que veu com, des de l'inici de la guerra a Ucraïna, la cotització de les accions de les seues principals empreses es multiplica per 7 en el cas del l'alemanya Rheinmetall, per

4 en el de l'italiana Leonardo, o per 2 en el de l'espanyola Indra.

L'excusa de la dissuasió no és tampoc creïble, el pressupost militar rus en 2024 era de 14,0 mil milions de dòlars, el del conjunt dels 27 membres de la UE fou de 380 mil. El triple de pressupost militar a Europa no ha evitat que Rússia envaïxi Ucraïna. Sembla evident que la solució als conflictes amb Rússia no està en incidir en augmentar una suposada dissuasió militar. En algun moment, la solució a la guerra a Ucraïna serà política, no militar. Pel bé de la convivència futura de la població d'Ucraïna, Rússia i de tota Europa, millor que això passe abans que després, la ferida serà menys profunda.

En definitiva, el pacifisme té propostes clares respecte a la guerra a Ucraïna: alto el foc immediat, negociació de la pau i pensar en evitar que les armes tornen a parlar en el continent. El que implica que es cree una nova relació de cooperació amb Rússia. Cal recuperar la proposta de Seguretat compartida de la Comissió Olof Palme dels anys 80, cal recuperar el projecte de la Gran Europa de Mijail Gorbachov, cal deixar de seguir els dictats de l'OTAN, que amb la seua expansió no han tingut l'objectiu de crear condicions de pau al nostre continent. ■

Jordi Calvo és coordinador del Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Ocho de cada diez

BOLOS

JOAN-CARLES MARTÍ

La mayoría de los científicos sociales europeos saben que el CIS, pese a Tezanos, sigue siendo un organismo demoscópico referencial y de reconocido prestigio. Incluso para el pronóstico electoral, sus microdatos son muy valiosos, con un porcentaje de error mínimo dado su elevado número de encuestados. Así que el sondeo publicado este martes por el CIS sobre la gestión del Consell de Carlos Mazón sobre la dana, coincide con el publicado por los diarios de Prensa Ibérica en la Comunitat Valenciana el pasado 28 de mayo, por el segundo aniversario de la victoria del PPCV. Son los mismos resultados: más del 80% considera que Mazón debe dimitir como presidente y casi dos de cada tres califican la gestión del gobierno valenciano de «mala» o «muy mala». Pese a que desde el Palau se intentó desacreditar la encuesta, en Génova contuvieron la respiración, pues la que maneja la dirección de Feijóo era similar, como la de los meses anteriores. Aunque el núcleo duro de Mazón se esforzó en contrarrestar el trabajo demoscópico, hubo dirigentes del PPCV que lo entendieron muy bien, como Juanfran Pérez Llorca, Vicent Mompó o María José Catalá, porque entre esos ocho que quiere la dimisión del presidente, hay como mínimo cuatro votantes populares. Ahí tiene Feijóo su gran problema valenciano, porque el mismo sondeo elaborado por Lapiz Consulting para Prensa Ibérica señalaba al PP como el partido más votado en la provincia de Valencia y a María José Catalá como la líder mejor valorada en la C. Valenciana. La conclusión es fácil: la mayoría de votantes del PPCV quiere la dimisión de Mazón, aunque ese escenario esté en suspensión técnica, gracias al gran instinto de Pedro Sánchez para elegir a sus secretarios de organización.

Ese estudio del CIS confirma a su vez que el PP sería el partido más votado, con un PSOE cerca, pero con unos datos muy desfasados por ser de antes del estallido del caso Cerdán/Ábalos/Koldo, con sus implicaciones valencianas, aunque ahora Diana Morant o Bielsa digan que con el exministro solo se tomaron un café. Es evidente que Feijóo tiene un problema con Mazón, que se supone que abordará tras el congreso nacional de este fin de semana, en cambio, lo de PSOE lleva camino de exequias largas. Mientras, Vox reparte las sillas para contemplar la ceremonia. ■

Director de Levante-EMV

Orgull de pública

ÁGORA

FRANCESC J. HERNÁNDEZ

d'avantatge, amb xifres que estan en els dos grups al voltant del 95-96% d'accés. Pràcticament res.

Però ja posats, quan repassem els resultats de la prova, tampoc sembla que el fet de pagar religiosament les quotes (o quotes als religiosos, tant se val), servís de molt: 6,41 de mitjana de l'examen en la privada; 6,38 en la pública: 3 centèsimes. La cosa els ix als progenitors que paguen les quotes als centres privats a més de 10 milions d'euros la centèsima!

Clar que els progenitors poden pensar que el truc no està en la nota que pugen

traure les seues filles o els seus fills en la prova, sinó en el fet que tinguen «unflada» la nota de l'expedient, que després es combina amb l'altra. Doncs, tampoc. Encara que, com és sabut, alguns centres privats afavoreixen la repetició d'exàmens per pujar nota o fan servir altres trucs, les dades són tossudes: mitjana d'expedient a la privada: 7,85; mitjana d'expedient a la pública: 7,74, val a dir, una diferència de 0,11 punts: un 1,1% del total! De nou, pràcticament res.

Fins i tot si fem subtils proves estadístiques, com l'anomenada Xi quadrat, el resultat és el mateix: no hi ha diferència significativa de rendiment segons la titularitat dels centres.

En resum, els centres de titularitat pública, sense disposar dels mètodes de selecció que tenen els centres privats per a garantir un alumnat d'una classe socioeconòmic superior, estan al mateix nivell de rendiment pel que fa a les proves d'accés als estudis superiors. Orgull de pública. ■

Francesc J. Hernández és professor jubilat del Departament de Sociologia i Antropologia Social

Només en quotes de batxillerat (que té dos cursos), els progenitors que porten les seues filles i els seus fills a centres de titularitat privada a la nostra Comunitat paguen uns 40 milions d'euros en conjunt. Com que a les proves d'accés s'han presentat vora 6.300 estudiants de centres privats, les quotes hauran suposat més de 3.200 euros per alumne. I això sense comptar altres despeses (uniformes, extraescolars, etc.).

Potser els progenitors realitzen contes la despesa, com una inversió per a garantir a les seues filles i fills un millor accés als estudis superiors. Doncs les dades mostren que aquesta expectativa d'inversió no té cap fonament.

Segons les dades fetes públiques per la Conselleria d'Educació i arreglades en una taula per Levante-EMV el dia 23, amb els resultats de més de 450 centres, no arriba a un punt percentual la diferència entre la proporció d'alumnat de centres de titularitat privada i la proporció d'alumnat de centres de titularitat pública que ha assolit en aquesta convocatòria l'apte, la qual cosa els permetrà accedir als estudis superiors. Només una diferència de 0,9 %

La Safor: Delegado: Sergi Sapena. C/ Gutiérrez Mas, 12 (antigua Vicaris) 46700 Gandia. 962 873 995/6. Fax: 962879952. levante.safor@epi.es **La Ribera:** Delegado: Pascual Fandos. Plaça Major, 29-2. 46600 Alzira. 962 410 204. levante.laribera@epi.es. Dpto. comercial: 649 302 670 umgrau@epi.es **La Costera/La Canal/La Vall d'Albaida:** Delegado: Sergio Gómez. C/ Cerdán de Tallada 3-2. 46800 Xàtiva. 962 284 160 y 962 280 071. Fax: 962282312. levante.costera@epi.es **Camp de Morvedre:** Delegada: Mónica Arribas. Camí Reial, 40-1. 46500 Sagunt. 962 650 413 y 962 663 006. Fax: 962 650 414. levante.morvedre@epi.es **L'Horta:** Delegado: Alfredo Castelló. C/ Trainers, 7. 46014 València. 963 992 392. Fax: 963 992 308. levante.horta@epi.es **La Marina:** Delegado: Alfons Padilla. levante.marina@epi.es

Síguenos en:

Facebook: facebook.com/levante-emv
Instagram: @levanteemv
X: @levante_emv
Tik Tok: @levanteemv